

om de forhold i familien eller i dens omgivelser, der eventuelt kan bidrage til at klare vanskelighederne.

Herudover tilføjes det i bestemmelsen, at undersøgelsen af forholdene for unge, der er fyldt 15 år, skal afdække de særlige forhold, der skal indgå ved valg af indsats for denne aldersgruppe, jf. § 40 og § 62 a.

Socialforskningsinstituttets forskningsgennemgang »Anbringelser af børn og unge uden for hjemmet« viser, at op mod halvdelen af anbringelserne af store børn bryder sammen. Dette hænger sammen med, at det tilsyneladende er vanskeligt at etablere anbringelser uden for hjemmet, som disse unge kan profitere af.

Forholdet til kammerater betyder meget for de store børn. Samtidig er det centralt, at skolegang eller uddannelsesforløb fungerer, og det kan derfor være betænkeligt at bryde et igangværende og i øvrigt velfungerende skole- eller uddannelsesforløb for at løse problemer i hjemmet.

Samtidig er det i forhold til de store børn i alderen 15-17 år muligt at bruge en bredere vifte af tilbud. F.eks. har disse større børn i mindre grad brug for et familielignende anbringelsessted og vil bl.a. - i de tilfælde hvor der i øvrigt ikke er særligt behandlingskrævende problemer - kunne tilbydes mere selvstændige boformer i nærmiljøet kombineret med anden form for støtte.

I forhold til de unge med behov for særlig støtte er det derfor særligt vigtigt at tage hensyn til relationerne til nærmiljøet. Kommunen bør således tillægge disse særlige forhold afgørende vægt i overvejelserne om, hvor vidt hjælpen kan ydes i hjemmet eller i nærmiljøet.

Kommunen skal herudover, når der iværksættes foranstaltninger for unge over 15 år, være opmærksom på, at der som udgangspunkt vil være tale om, at foranstaltningerne alene skal iværksættes i en forholdsvis kort periode sammenlignet med foranstaltninger over for mindre børn, idet den unge bliver 18 år inden for et par år. Kommunen bør derfor overveje, om der allerede på tidspunktet for foranstaltningens iværksættelse kan ses et behov for foranstaltninger ud over det fyldte 18. år, jf. § 62 a, og i givet fald hvilke. Dette kan fremgå af handleplanen, jf. § 58 a.

Forslaget har ikke til hensigt, at unge over 15 år ikke længere anbringes uden for hjemmet, og der er ikke tale om, at der skal afprøves andre foranstaltninger, før man anvender en anbringelse. Hvis en anbringelse vurderes at være den bedste løsning - også når der er taget hensyn til alderen - skal en anbringelse vælges fra begyndelsen. Den foreslåede ændring betyder derfor alene, at man af hensyn til den unge ved valg af foranstaltning skal inddrage og tage højde for

de særlige forhold, der gør sig gældende for denne aldersgruppe. Under alle omstændigheder er det i forbindelse med anbringelse af store børn og unge nødvendigt, at kommunen overvejer risikoen for, at anbringelsen bryder sammen og hvilke initiativer, der eventuelt er nødvendige for at forebygge dette.

Om § 38, stk. 4

Forslaget til stk. 4 svarer i vidt omfang til 3-5. pkt. i den eksisterende stk. 1. Udover redaktionelle ændringer foreslås det, at der stilles krav om, at den psykolog, der kan undersøge barnet efter bestemmelsen, skal være autoriseret. Nogle forældre har haft mistillid til de psykologer, der har undersøgt deres barn, og samtidig har der været offentlig debat om psykologernes faglighed i børnesagerne. Hensigten er at sikre tilliden til den faglige standard. Samtidig er der i forhold til de autoriserede psykologer tilsyn fra psykolognævnet. Kommunen skal fortsat lægge vægt på forældrenes ønsker i forhold til både valg af læge og psykolog.

Om § 38, stk. 5 og 6

Forslaget til stk. 5 og 6 viderefører det gældende stk. 3 og 2.

Om § 38, stk. 7

For at sikre en tidlig indsats er det bl.a. vigtigt, at undersøgelsen af barnet eller den unge gennemføres hurtigt således, at en eventuel hjælp kan iværksættes så hurtigt som muligt. Samtidig er en hurtig gennemførelse af en undersøgelse en fordel, fordi langvarige undersøgelsesprocesser kan være en belastning for de involverede parter.

Der stilles i dag ikke krav til hvor lang tid, der maksimalt må gå, inden en undersøgelse skal være afsluttet. Det foreslås derfor, at undersøgelsen som hovedregel skal være afsluttet senest 4 måneder efter, at kommunen er blevet opmærksom på, at et barn eller en ung kan have behov for særlig støtte, f.eks. ved at kommunen har fået en henvendelse fra familien, modtaget en underretning om barnet, eller ved at kommunen er blevet opmærksom på problemer, f.eks. i forbindelse med søskende, jf. § 38, stk. 8. En undersøgelse må anses for at være afsluttet, når kommunen har forholdt sig til de forhold, der fremgår af stk. 2 og 3, og der, jf. stk. 6, er udarbejdet en begrundet stillingtagen til, om der skal iværksættes foranstaltninger.

Undersøgelsen bør altid udarbejdes hurtigst muligt. Forhold, som kommunen ikke har indflydelse på, kan i særlige tilfælde betyde, at undersøgelsen ikke kan afsluttes endeligt indenfor 4 måneder. Som eksempel kan nævnes de tilfælde, hvor der er længere ventetid i forbindelse med undersøgelser hos specialister. I disse